

Arrest

nr. 327 114 van 22 mei 2025
in de zaak X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Antwerpsestraat 120
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 15 april 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, ingediend op 17 april 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou-origine te zijn. U praktiseert de soennitische strekking van de islam. U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Kage Bazar (district Khogyani, provincie Nangarhar). Uw vader was malik van het dorp. Uw broer [N.] werkte als luitenant voor de Afghaanse politie, uw broer [M.] volgde een opleiding voor het Afghaans leger. U woonde samen met uw ouders, broers en zussen, paternale ooms en maternale tantes op het domein Haji Kalender. In uw gedeelte van het huis woonde u met uw gezin en met uw paternale tante, haar echtgenoot en hun zoon [H.].

Uw neef [H.] was werkzaam op een school. Overdag stond hij in voor het onderhoud, 's nachts was hij bewaker. Op een dag in 2018 werd hij samen met 2 andere personen op gruwelijke wijze vermoord door Daesh. De school werd nadien in brand gestoken. Uw vader bracht uw broer [N.] op de hoogte van deze gebeurtenis en [N.] keerde samen met enkele collega's voor de begrafenis naar het dorp terug. Uw vader liet de mannen begraven tegen de wil van Daesh in en spoorde het volk aan in opstand te komen tegen Daesh en dit geweld niet te aanvaarden. Een dag na de begrafenis ontving uw vader een eerste dreigtelefoon van Daesh, waarbij uw familie met de dood bedreigd werd. Nadien kregen zowel uw vader als uw broer [N.] nog dreigtelefontjes van Daesh. Uw broer bracht het districtshoofd van Khogyani en de directeur van de nationale veiligheid op de hoogte van de bedreigingen van Daesh. Er werd aangeraden dat uw broer [M.] niet opnieuw naar zijn opleiding in Kaboel vertrok, maar beter nog even thuis bleef.

Een 5-tal dagen na de moord op uw neef [H.] kwam Daesh 's nachts naar uw huis en klopte aan. Uw vader belde naar uw broer [N.] die aan het werk was en hij raadde uw vader aan de deur niet te openen maar naar de burens te bellen. De burens lieten uw vader weten dat er gewapende mannen voor de deur stonden. Daarop belde uw vader nogmaals naar uw broer [N.] en hij raadde jullie aan naar het dak te vluchten en een ladder te plaatsen. Hij beloofde versterking van de overheid te sturen. Uw broer [N.] was met andere agenten op weg naar jullie woning, maar stootte op een hinderlaag van Daesh. Een deel van Daesh stond aan de school waar uw neef vermoord werd. Er ontstond een gevecht tussen Daesh en de troepen van de overheid. Langs beide kanten vielen er doden. Daesh nam contact op met de leden die voor uw huis gepositioneerd stonden en bracht hen op de hoogte van het gevecht met de overheid. Daarop zou Daesh uw deur laten exploderen hebben. Uw tante en oom en uw broer [M.] zijn neergeschoten op het gelijkvloers, uw vader, moeder en uw twee zussen zijn neergeschoten op het dak. Uzelf, uw schoonzus en uw neefje konden via een ladder ontsnappen. Uw broer [N.] vond jullie terug bij de burens, die jullie verstopt hadden.

Nadien kregen jullie van het hoofd van de nationale veiligheid een huis in Jalalabad toegewezen. Daar woonden jullie een 2-tal jaar zonder problemen. Uw broer [N.] zette daar zijn werk bij de politie verder.

Omdat Daesh verslagen was en de veiligheid weergekeerd was, keerden jullie in 2020 naar jullie dorp terug. U kocht een tuktuk en startte er met werken. U vervoerde allerlei goederen tegen betaling. Op een dag in 2021 werd u gevraagd brandstof naar het dorp Kilago te brengen. Daar aangekomen stelde u vast dat u zich in een centrum van de taliban bevond. U vroeg geld voor uw diensten, maar werd niet betaald. Er werd van u geëist dat u nog goederen voor de taliban leverde, anders zouden ze uw familie schaden. Omdat u al veel familie verloren had, stemde u uit schrik toe en gaf u uw telefoonnummer. U leverde drie keer aan de taliban, eenmaal in Kilago, eenmaal in Bazikhel en dan weer in Iskhel. U sprak hierover met niemand. Op een dag kwam uw broer [N.] naar huis omdat uw schoonzus geklaagd had dat u geen geld binnenbracht. Daarop vertelde u over uw opdracht voor de taliban. U bracht uw broer op de hoogte van de verschillende locaties van de taliban. Op zijn beurt bracht uw broer de autoriteiten hiervan op de hoogte en eenheid 02 van de Nationale Veiligheidsdienst (NDS) voerde zowel grond- als luchtaanvallen uit op die 3 centra, waarbij er doden aan talibankant vielen. De dag na de aanval kwamen de taliban naar uw woning en namen u mee naar Bazikhel. De volgende dag werd u overgebracht naar Iskhel waar u nog eens drie dagen vastgehouden en gefolterd werd. U deelde de taliban mee dat u enkel uw broer [N.] vertelde over uw activiteiten voor hen. Daarop gingen de taliban naar uw dorp en van dorpingen vernamen ze dat uw broer werkzaam was bij de Afghaanse politie. U werd beschuldigd van informatie te hebben doorgespeeld aan de overheid en door uw schuld zouden de centra vernield zijn. Toen uw broer [N.] vernam dat u meegenomen was door de taliban, wilde hij naar huis komen. Onderweg daarheen werd hij door de taliban neergeschoten. Collega's van hem hoorden de schoten en troffen uw broer zwaargewond aan. Hij overleed later in het ziekenhuis. Daarop viel de NDS samen met de grenspolitie, de nationale politie en lokale politie de centra van de taliban nogmaals aan. Opnieuw kwam een aantal talibs om. Uzelf en 2 andere personen met wie u vastgehouden werd, werden bevrijd en u werd nog verhoord in het districtshuis. Nadien kwam uw maternale oom [A.K.] u daar ophalen. Van hem vernam u dat uw broer [N.] omgekomen is en dat zijn echtgenote en zoon nu bij hem verblijven. Uw oom raadde u aan het land te verlaten. Nog diezelfde dag, in de 5de of 6de maand van 2021, verliet u Afghanistan, richting België. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk reisde u door naar België. Op 15 juli 2022 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Na de machtsovername kwamen de taliban tweemaal langs bij uw maternale oom, op zoek naar u. Uw oom werd telkens meegenomen door de taliban. Ook leverden de taliban een dreigbrief voor u af. Omdat de

taliban zeiden dat iedereen vergeven werd, deelde uw oom de taliban mee dat u zich in Europa bevindt en bewees dit aan de hand van foto's door u opgestuurd vanuit België.

Van uw oom vernam u dat hij uw neefje uit schrik niet laat buiten gaan. Hij heeft schrik dat andere Pashtounen uw neefje zouden aanzetten om wraak te nemen op de taliban voor de moord op zijn vader. Ongeveer 2 maand voor uw tweede persoonlijke onderhoud (komt overeen met september 2023) werd de echtgenote van uw broer op weg naar zijn graf vermoord. Uw oom ging met de dorpsouderen langs bij de taliban en die zouden beweerd hebben dat zij er niets mee te maken hebben en wezen naar Daesh als mogelijke verdachten.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban omdat ze u als spion aanzien omdat er door u veel doden langs talibankant zijn gevallen.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je volgende documenten neer:

Een kopie van uw taskara; een kopie van de taskara van uw neef [H.]; een kopie van het martelarenboekje van uw neef [H.]; kopieën van foto's van [H.] waarvan één na zijn overlijden; twee facebookartikels over de dood van uw neef [H.]; een kopie van een foto van een evenement op de school van uw neef [H.]; een kopie van de foto van de schooldeur van de school van [H.]; kopieën van 4 foto's van familieleden die overleden zijn tijdens de aanval op uw woning; een kopie van een foto van het bezoek van collega's van uw broer [N.] en de veiligheidscommandant na de dood van uw familieleden; een kopie van een oude werkbadge van uw broer [N.]; een kopie van een vaccinatiebewijs van uw broer [N.]; verschillende documenten betreffende het werk van [N.], betreffende opleidingen die hij volgde en een kopie van zijn taskara; een kopie van een foto van de zoon van [N.]; een kopie van een artikel over de aanval van de overheid op de drie talibancentra; verschillende kopieën van foto's van u en twee collega's van uw broer [N.]; een kopie van een dreigbrief van de taliban; een kopie van een foto van het lijk van uw schoonzus en een van haar graf; een kopie van een foto van uw buik en verschillende werkdocumenten van uw werk hier in België. Na uw gehoor maakte u nog enkele Belgische medische attesten over van een ziekenhuisopname en twee doosjes medicatie Ibuprofen en Pantoprazole.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts moet worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het CGVS te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde en dit omwille van onderstaande redenen.

Uit uw persoonlijke onderhoud voor het CGVS blijkt voorts dat u Afghanistan heeft verlaten omdat u er problemen kende met zowel Daesh als de taliban, mede omdat uw vader en broers werkactiviteiten hadden voor de voormalige Afgaanse overheid.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U beweerde dat uw vader malik was, dat uw broer [N.] werkte voor de Afgaanse politie en dat uw broer [M.] net gestart was met het volgen van een opleiding bij het Afgaans leger. Uw vader en broer [M.] zouden zijn omgekomen bij een aanval door Daesh, uw broer [N.] zou vermoord zijn door de taliban. De werkzaamheden van uw vader en broers worden op zich vooralsnog niet betwist. Dat u en uw familie mede omwille van deze werkzaamheden problemen zouden hebben gekend in Afghanistan die u ertoe hebben aangezet Afghanistan te verlaten, kan echter niet worden aangenomen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Uw vluchtrelaas wordt gekenmerkt door tegenstrijdige, vage, onsamenhangende en onwaarschijnlijke verklaringen waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan uw aangehaalde vluchtmotieven en voorgewende vrees.

Zo legde u vooreerst tegenstrijdige verklaringen af over de veiligheidssituatie in uw dorp op het moment dat u nog in Afghanistan verbleef.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u namelijk dat uw dorp Kage Bazar onder controle was van de taliban. U gaf namen op van enkele talibanleiders. Aan de andere kant van de weg zou de overheid een deel van het dorp in handen hebben gehad. Gevraagd of Daesh aanwezig was in uw dorp, beweerde u dat de taliban overdag aanwezig waren. 's Nachts liep Daesh in het dorp rond en viseerde zijn doelwitten. De taliban controleerden ook 's nachts (CGVS I p. 24-25). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweerde u echter dat in 2018 overdag de overheid de controle had over uw dorp. 's Nachts waren er Daesh en taliban aanwezig. De taliban konden er overdag niet openlijk aanwezig zijn. Wel zouden de taliban verschillende centra hebben waar zij de macht hebben (CGVS II p. 8).

Dat u niet duidelijk en éénsluidend kan aangeven hoe de veiligheidssituatie precies was en wie wanneer in uw dorp aanwezig is, mag wel verbazen indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gekend met Daesh en de taliban.

Verder legde u vage, incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen af over de problemen die u zou hebben gekend met Daesh. U verklaarde dat uw neef [H.] op school vermoord werd, dat uw vader en broer [N.] daarom een opstand tegen Daesh organiseerden, dat ze hierom dreigtelefoontjes ontvingen en dat veel familieleden gedood zijn. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht.

Zo beweerde u vooreerst dat uw neef [H.] door Daesh vermoord werd. Hij was werkzaam op een school als poetser en als bewaker (CGVS II p. 12). Gevraagd naar de reden waarom Daesh het gemunt had op uw neef, kwam u niet verder dan te stellen dat Daesh de bevolking in de regio gewoon bang wilde maken (CGVS II p. 12). Waarom Daesh zich hiervoor zou richten op uw neef, is echter heel merkwaardig. Zo verklaarde u namelijk dat Daesh op de hoogte was van de activiteiten van uw vader en uw broers (CGVS II p. 9). Dat ze uw neef – als medewerker op een school – zouden doden om een voorbeeld te stellen en niet uw vader of broers – personen die duidelijk banden hadden met de voormalige overheid – is weinig aannemelijk.

Verder beweerde u dat uw vader de bevolking zou oproepen hebben zich te verzetten tegen Daesh en dat hij uw neef en de twee andere slachtoffers van Daesh tegen de zin van Daesh zou begraven hebben. Daarom zouden hij en uw broer [N.] verschillende dreigtelefoontjes ontvangen hebben en zou Daesh uiteindelijk naar uw woning gekomen zijn en op de deur geklopt hebben om vervolgens uw familieleden te vermoorden (CGVS I p. 7 ev.). Deze manier van werken strookt helemaal niet met het beeld dat u eerder van Daesh schetste, met name dat ze iedereen wilden bang maken en gruwelijkheden deden en dat iedereen die hun verzoeken niet inwilligde, 's nachts belaagd werd (CGVS I p. 25; CGVS II p. 12 ev.). Dat Daesh uw familie dan op deze afwachtende manier zou benaderen, met name starten met dreigtelefoontjes en kloppen op de deur, houdt geen steek. U liet hierbij bovendien nog optekenen dat uw vader, nadat Daesh had aangeklopt, eerst belde naar uw broer en vervolgens, op aanraden van uw broer, contact nam met de burens om uiteindelijk, nadat de burens uw vader inlichtten van het feit dat gewapende mannen voor de deur stonden, nogmaals contact nam met uw broer waarbij hij jullie dan de raad gaf met een ladder via het dak te vluchten, waarin u en een deel van uw familie ook effectief zouden geslaagd zijn (CGVS p. 13-14). Hieruit volgt dat Daesh dan, na eerst te hebben aangeklopt, gewoon zou hebben staan wachten tot iemand de deur opende.

Een dergelijke passieve en afwachtende houding is geenszins geloofwaardig in het licht van het beeld dat u eerder schetste over Daesh. Dat Daesh uw vader en broer op deze manier zou hebben benaderd, houdt eens te meer geen steek aangezien zij al op de hoogte zou geweest zijn van de activiteiten van uw vader en uw broer (CGVS II p. 9). Bijgevolg kan er verwacht worden dat Daesh veel sneller en verregaander actie zou hebben ondernomen tegen jullie. Immers, niet alleen zou uw familie voor de overheid werken, maar uw vader legde ook duidelijk het bevel van Daesh – i.c. de slachtoffers niet te begraven – naast zich neer. Dat uw vader op deze manier op de gruwelijke moord durfde te reageren, staat haaks op de dreiging die uitging van Daesh, zoals eerder door u beschreven. De reacties, zowel van uw familie als van Daesh zijn helemaal niet geloofwaardig waardoor ook geen geloof kan gehecht worden aan de vervolging die hier nadien nog zou uit zijn voortgevloeid.

Verder beweerde u aanvankelijk voor het CGVS dat uw vader bij het ontvangen van dreigtelefoontjes zijn SIMkaart stuk knipte (CGVS I p. 24, 26), terwijl u vervolgens beweerde dat uw vader zijn telefoon gewoon uitzette (CGVS II p. 12-13). Wat betreft de aanval van Daesh op uw woning beweerde u bovendien aanvankelijk dat deze plaatsvond 10-15 dagen na de moord op uw neef (CGVS I p. 9, 24, 26). Tijdens uw tweede onderhoud voor het CGVS verklaarde u dan weer dat die aanval plaatsvond 5-6 nachten na de moord op hem (CGVS II p. 13). Nog beweerde u voor de DVZ na de moord op uw familie 3-4 jaar in Jalalabad gewoond te hebben (vragenlijst CGVS vraag 5), terwijl u op het CGVS verklaarde dat u slechts 2 jaar in Jalalabad woonde (CGVS I p. 14-16; CGVS II p. 9, 15).

Dit alles is niet ernstig ingeval de feiten, zoals door u aangehaald, de waarheid betreffen en u en uw familie deze daadwerkelijk zouden hebben meegemaakt. Immers, de aangehaalde feiten zijn dermate ernstig zodat in alle redelijkheid kan verwacht worden dat deze in uw geheugen zouden gegrift staan indien u deze effectief meemaakte en dat u bijgevolg in staat zou zijn hieromtrent éénsluitende en overtuigende verklaringen af te leggen.

De documenten die u neerlegde betreffende de dood van uw neef en familieleden, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Zo hebben documenten slechts bewijswaarde als ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. Bovendien zijn de documenten kopieën en hebben kopieën slechts een beperkte bewijswaarde aangezien ze makkelijk te vervalsen zijn.

Volledigheidshalve moet verder ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

De kopie van de taskara van [H.] en zijn martelarenboekje tonen enkel deze persoon zijn persoonsgegevens aan alsook het feit dat een man, genaamd [H.], gestorven is, maar deze spreken zich niet uit over wie deze man is en wat zijn band met u zou zijn noch over de omstandigheden waarin hij om het leven kwam. Ook de kopieën van foto's van uw (vermeende) neef [H.] en andere (vermeende) overleden familieleden tonen enkel (overleden) personen. Opnieuw kan nergens uit blijken wie deze personen zijn, wat hun band met u zou zijn, wanneer en in welke omstandigheden ze gestorven zijn. Bovendien werd u meermaals gevraagd foto's van u met uw familieleden voor te leggen, maar u slaagde hier tot op heden niet uit (CGVS I p. 12; CGVS II p. 6-7). Ook legde u een kopie van een foto van een gebeurtenis op de school van uw (beweerde) neef en van de voordeur van de school neer, maar deze foto's tonen enkel een evenement op een school en een voordeur, niets meer. Wat zich daar precies afspeelde, wie daarbij eventueel om het leven kwam en wat de band is tussen u en het eventuele slachtoffer blijkt ook niet uit deze foto's. Hetzelfde kan worden opgemerkt bij de kopieën van foto's van het bezoek van, naar u beweert, collega's van uw broer [N.] en de veiligheidscommandant na de dood van uw familieleden. Wie deze personen zijn en naar aanleiding waarvan ze samenkwamen, kan ook op geen enkele manier uit deze foto's worden afgeleid.

Wat betreft de 2 facebookartikels die u neerlegt om de moord op uw neef [H.] te bewijzen, dient te worden opgemerkt dat er in deze artikels enkel melding wordt gemaakt van een incident waarbij 3 medewerkers omgekomen zijn. Hoe deze medewerkers gedood zijn en wie deze medewerkers zijn, wordt in deze artikels niet vermeld. Dat deze artikels aldus een bewijs zouden vormen voor de dood van uw neef [H.] kan niet worden gevolgd. Hoe dan ook hebben Facebookberichten geen enkele bewijswaarde daar ze perfect te ensceneren zijn.

U slaagt er aldus niet in uw beweringen aangaande de moord op uw neef en de daaropvolgende problemen voor u en uw familie aan de hand van overtuigende verklaringen en enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs hard te maken.

Ook wat betreft uw vrees voor vervolging door de taliban – u vreest door de taliban te worden vermoord omdat door u veel talibs gedood zijn (CGVS I p. 20 ev.) – bent u er niet in geslaagd deze aannemelijk te maken, en dit om onderstaande redenen.

U verklaarde dat u na de terugkeer uit Jalalabad 3 keer goederen voor de taliban zou hebben vervoerd. Nadien zouden de taliban u ervan beschuldigd hebben informatie over hun verblijf te hebben doorgespeeld aan de overheid en u daarom hebben opgepakt. Nadien zou uw broer [N.] door hen vermoord zijn. Ook uw verklaringen over deze elementen bevatten tal van onwaarschijnlijkheden waardoor uw geloofwaardigheid eens te meer wordt ondermijnd.

Vooreerst beweerde u dat de taliban u zouden hebben gevraagd goederen voor hen te vervoeren nadat u een eerste opdracht voor hen goed vervuld had. U leverde al goederen en brandstof aan mensen en voerde zaken rond naar winkels in de buurt. U zou dan op een dag aan een tankstation zijn aangesproken door een man – u had geen idee dat hij een talib was – met de vraag olie te leveren in Iskhel, in de buurt van een talibanchekpoint (CGVS II p. 15 en 16). Nadat u deze eerste opdracht goed had uitgevoerd zouden ze u

verplicht hebben ook andere goederen voor hen te vervoeren. Deze gang van zaken mag om verschillende redenen toch ten zeerste verbazen.

Dat de taliban u na die eerste benzine-levering onmiddellijk zouden vertrouwen omdat u eenmaal iets voor hen vervoerd heeft, houdt geen steek. Er kan vanuit gegaan worden dat de taliban eerst zouden polsen naar uw standpunt tegenover hen, dat ze zouden aftoetsen hoe loyaal u bent aan hen en ze zich ervan zouden vergewissen of u wel te vertrouwen bent en effectief met hen zou willen samenwerken. Dit temeer daar u zelf aanhaalde dat u bij de eerste opdracht geen idee had dat de man die u vroeg de olie te leveren lid was van de taliban (zie supra). Daarnaast is het volstrekt onlogisch dat de taliban net u – gelet op de werkactiviteiten van uw familieleden -, zouden willen inschakelen om goederen voor hen te leveren. Zo verklaarde u dat de taliban wisten dat uw vader malik was geweest van uw dorp (CGVS II p. 9). Aan uw bewering dat de taliban pas op de hoogte was van de werkactiviteiten van uw broer [N.] nadat hij werd opgepakt (CGVS II p. 9) kan geen geloof gehecht worden. Zo zou uw familie uitgemoord zijn door Daesh en raakte uw broer [N.] gewond tijdens een gevecht met de overheid en Daesh (CGVS I, p. 7 ev.; CGVS II p. 20). Door deze gebeurtenis kan ervan uitgegaan worden dat het doen en laten van uw familie uitgebreid zou gekend zijn in de regio. Bovendien verklaarde u bij de DVZ net uitdrukkelijk dat de taliban u onder druk zetten om voor hen te blijven werken en u al, nadat u een eerste keer benzine leverde expliciet liet weten dat ze alles wisten over u en uw familie (vragenlijst CGVS vraag 5). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de taliban niet op de hoogte zouden zijn van de activiteiten van uw broer [N.] bij de politie en dat ze u zouden willen inschakelen als hulp aangezien u banden heeft/ had met de toenmalige overheid. Het risico dat u uw broer, en bij uitbreiding, de overheid zou inlichten en eventueel gevoelige informatie zou doorspelen was niet ondenkbaar en er kan dan ook in alle redelijkheid verondersteld worden dat de taliban dit ten allen tijde zouden willen vermijden. Verder kan worden opgemerkt dat het totaal ongeloofwaardig is dat u uw broer [N.] niet op de hoogte bracht van de eis van de taliban opdrachten voor hen uit te voeren (CGVS II p. 17). Er kan van u verwacht worden dat u uw broer [N.] – gelet op hetgeen u in het verleden al zou hebben meegemaakt – onmiddellijk op de hoogte zou hebben gebracht van deze eis, temeer daar de taliban u zouden hebben bedreigd (CGVS II p. 9). Het feit dat u dat niet deed, u zou dit pas voor het eerst met uw broer besproken hebben toen hij u aansprak over het feit dat u geen geld binnenbracht (CGVS II p. 10, 17) houdt dan ook geen steek. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het eveneens weinig plausibel is dat u beweerde gedurende 25 dagen 3 keer een opdracht te hebben uitgevoerd voor de taliban (CGVS II p. 16-17). Geconfronteerd met de vraag waarom u uw broer niet eerder van uw hulp aan de taliban op de hoogte bracht, beweerde u dat uw broer weinig naar huis kwam en dat u zelf schrik had om naar hem te gaan. De situatie zou niet veilig geweest zijn (CGVS II p. 17). Deze bewering houdt geen steek. Dat u wel schrik zou hebben om naar het werk van uw broer te gaan om de problemen met de taliban te bespreken, staat in schril contrast met uw bewering te werken en rond te rijden in talibangebied (CGVS II p. 14) en ondermijnt dan ook uw aangehaalde vrees. Dat u bovendien geen enkele andere mogelijkheid zou gehad hebben om uw broer te contacteren dan u naar zijn werk te begeven kan ook niet worden aangenomen.

Nog stelde u dat de taliban u zouden hebben opgepakt nadat hun centra werden aangevallen. Ze verdachten u ervan informatie te hebben doorspeeld aan de overheid (CGVS II p. 9 ev.). Ook aan deze bewering kan geen enkel geloof worden gehecht. Zo beweerde u aanvankelijk dat de overheid wist waar de taliban hun verblijfplaatsen hadden (CGVS II p. 8, 18). Waarom de taliban dan direct u zouden verdenken van 'verklikking' is niet duidelijk. Indien iedereen wist waar de taliban zich bevonden, had de overheid hoe dan ook uw informatie hierover niet nodig. Bovendien spreekt u uzelf tegen waar u enerzijds beweerde dat ze u direct vertrouwden omdat u een eerste opdracht goed vervulde om dan vervolgens op te merken dat ze u direct verdachten van 'verklikking'. Verder is het weinig geloofwaardig dat de taliban – nadat 3 van hun centra zouden zijn aangevallen – u bij uw arrestatie toch opnieuw zouden meenemen naar een van deze gebieden (CGVS II p. 10, 19). Zo is het volstrekt onlogisch dat de taliban opnieuw naar deze gebieden zouden trekken als deze plaatsen gekend zijn door de overheid en net aangevallen werden. Wat betreft uw opsluiting kan bovendien nog een belangrijke tegenstrijdigheid worden vastgesteld. Zo verklaarde u herhaaldelijk bij de DVZ dat u gedurende 3 weken bent opgesloten en gefolterd door de taliban (vragenlijst CGVS vraag 1 en vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u echter slechts 3-4 dagen te zijn vastgehouden door de taliban (CGVS II p. 18-19). Geconfronteerd met deze flagrante tegenstrijdigheid beweerde u dat u voor de DVZ zou verklaard hebben een drietal weken voor de taliban te hebben gewerkt (CGVS II p. 18-19). Dit is echter een blote bewering die bovendien niet kan overtuigen. Bij aanvang van uw eerste onderhoud op het CGVS werd u immers uitdrukkelijk gevraagd naar uw interview bij de DVZ en hoe dit was verlopen. U stelde uitdrukkelijk dat het goed verlopen was, dat u alles in grote lijnen heeft verteld, dat uw verklaringen nadien werden voorlezen en dat, met uitzondering van een fout aangaande de familiale band met uw neef, i.c. paternaal versus maternaal, alles correct genoteerd stond (CGVS I p. 5 en 6). Uw poging de ongerijmdheid te weerleggen kan geenszins overtuigen daar er in alle redelijkheid kan verondersteld worden dat u bij de DVZ reeds zou hebben aangehaald dat uw verklaringen aangaande uw detentie niet correct genoteerd werden, minstens bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS deze flagrante fout zou hebben vermeld wanneer u hiernaar werd gevraagd, indien uw bewering thans de waarheid betreft.

Verder beweerde u voor de DVZ dat u opgesloten bent door de taliban en dat u ongeveer 2 maanden later Afghanistan heeft verlaten (vragenlijst CGVS vraag1), terwijl u op het CGVS beweerde dat u onmiddellijk na uw vrijlating het land verlaten heeft (CGVS I p. 15; CGVS II p. 10-11).

Wat betreft de moord op uw broer [N.] door de taliban, dient te worden opgemerkt dat u niet verder komt dan het uiten van enkele blote beweringen maar dat u geen enkel overtuigend of tastbaar begin van bewijs hiervan neerlegde. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u bij de DVZ merkwaardig genoeg stelde dat ook uw broer [N.] zou omgekomen zijn tijdens de aanval op uw woning in 2018 (verklaring DVZ vraag 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweerde u dat u zou verklaard hebben dat uw broer [N.] bij het gevecht met Daesh gewond zou zijn geraakt (CGVS II vraag 20). Ook hier beperkt u zich tot een loutere bewering.

Ook wat betreft de problemen die u aanhaalde na uw vertrek uit Afghanistan – met name uw maternale oom zou een aantal keer het bezoek hebben gehad van de taliban en een dreigbrief voor u ontvangen hebben, uw schoonzus zou recentelijk vermoord zijn en u heeft schrik dat uw neefje op latere leeftijd wraak zou nemen (CGVS I p. 19 ev.; CGVS II p. 11 ev.) – komt u niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen zonder deze te staven met enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. U legde weliswaar een kopie van een dreigbrief neer. Er dient te worden opgemerkt dat u zowel tijdens uw gehoor voor de DVZ als tijdens uw eerste gehoor op het CGVS geen enkele melding maakte van het feit dat uw oom een dreigbrief voor u zou ontvangen hebben (vragenlijst CGVS vraag 5; CGVS I). Hiermee geconfronteerde beweerde u dat u deze brief bent vergeten afgeven de vorige keer, nochtans wist u al van het bestaan ervan af sinds uw aankomst in België (CGVS II p. 4-5). Het mag duidelijk zijn dat het feit dat u zou vergeten zijn de brief af te geven nog geenszins kan vergoelijken dat u bij de DVZ noch in het kader van eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS enige melding maakte van deze dreigbrief.

Kan hier bovendien nogmaals herhaald worden dat u bij aanvang van uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat u alles in grote lijnen vertelde bij de DVZ en dat de u nadien voorgelezen verklaringen, met uitzondering van een opmerking aangaande de manier waarop u gelinkt bent aan uw neef, allemaal correct genoteerd werden (zie supra).

Er kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u van bij aanvang alle elementen correct en gedetailleerd aanhaalt, hetgeen u in casu niet deed (zie hoger). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u op het einde van het gehoor bij DVZ nog werd gevraagd of u iets had toe te voegen, waarop u ontkennend antwoordde (Vragenlijst CGVS vraag 8). U had hier de mogelijkheid om bepaalde zaken nog te verduidelijken of uit te leggen, hetgeen u niet deed.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent een eerder verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, waardoor u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Zo blijkt uit informatie waarover de Belgische autoriteiten beschikken dat u op 3 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk (zie Eurodac search result in het administratief dossier). Zowel tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ontkende u expliciet in een ander land een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. U beweerde wel vingerafdrukken in Oostenrijk te hebben afgestaan (verslag DVZ vraag 32, vraag 35; CGVS I p. 4).

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen wijzigen.

Wat betreft uw taskara, moet worden opgemerkt dat u louter een kopie voorlegde, bovendien van heel slechte kwaliteit. Dit terzijde, uw taskara betreft louter uw persoonsgegevens die vooralsnog niet ter discussie staan. Dit document spreekt zich echter op geen enkele manier uit over de redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten dan wel er op heden niet zou kunnen terugkeren.

Wat betreft de kopieën van foto's van u met, naar u stelt, 2 medewerkers van uw broer [N.], dient te worden opgemerkt dat het hier kopieën betreft, die makkelijk te vervalsen zijn. Wie deze personen zijn en wat hun band met u en/ of uw broer [N.] zou zijn, kan overigens op geen enkele manier uit deze kopieën worden afgeleid. Wat betreft de kopie van de taskara van uw broer [N.] en diens werkdocumenten, dient te worden opgemerkt dat zijn werkactiviteiten in deze beslissing vooralsnog niet ter discussie staan. Deze stukken tonen echter niet aan dat u, omwille van deze werkzaamheden, problemen kende met Daesh of de taliban in Afghanistan. De kopieën van foto's die u neerlegde van uzelf met twee collega's van uw broer [N.], voegen ook niets wezenlijks toe dienaangaande.

Wat betreft de kopieën van foto's van uw overleden schoonzus en van uw neefje kan nog worden opgemerkt dat, los van het feit dat kopieën geen bewijswaarde hebben, deze stukken geen informatie bevatten

aangaande de identiteit van deze personen, hun eventuele band met u noch de omstandigheden waaronder de vrouw in kwestie om het leven is gekomen.

Het bericht van facebook over een aanval op talibancentra, heeft het enkel over een aanval, niets meer, niets minder. Dat dergelijke aanvallen in Afghanistan zich voordeden, wordt op zich nergens betwist. Echter, op geen enkele manier blijkt uit dit bericht een link met uw relaas en beweemde problemen. Algemene landeninformatie volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in concreto aan te tonen, doch blijft hier duidelijk in gebreke.

Ten slotte beweerde u dat u na het vernemen van de moord op uw schoonzus pijn kreeg op de borst (CGVS II, p. 4). U legde enkele medische verslagen hieromtrent neer. Uit deze verslagen blijkt echter dat u van 8 oktober 2023 tot 9 oktober 2023 opgenomen bent op de dienst cardiologie. U bleek een pericarditis (ontsteking van het hartzakje) te hebben en kreeg hiervoor medicatie voorgeschreven, medicatie waarvan u eveneens een foto doorstuurde. Dat u hartproblemen kende en hiervoor in België in behandeling was, wordt op zich ook niet betwist. Dat uw hartproblemen evenwel het gevolg zijn van de moord op uw schoonzus toonde u niet aan en blijft ook op geen enkele manier uit de voorgelegde medische stukken.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op basis van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Belgische werkdocumenten tonen enkel aan dat u hier werkzaam bent wat, hoewel verdienstelijk, louter uw situatie hier betreft doch geen ander licht kan werpen op de beoordeling van uw situatie in Afghanistan.

De overige documenten werden hoger reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen

bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in

Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de

met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de *“EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”*. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Desalniettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

3. Beoordeling

Verzoeker ontwikkelt geen uitdrukkelijk middel in het verzoekschrift. Uit zijn betoog blijkt dat hij de bestreden beslissing op bepaalde punten op inhoudelijk vlak bekritiseert. Er kan bijgevolg worden afgeleid dat verzoeker in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit wordt onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat ze hem als spion aanzien. Hij kende problemen zowel met de taliban als met daesh, mede omdat zijn vader en broers werkten voor de voormalige Afghaanse overheid. Verzoekers vader was malik of dorpsheer, zijn broer N. werkte als luitenant voor de Afghaanse nationale politie en zijn broer M. was net gestart met een opleiding voor het Afghaanse leger.

In het verleden bracht daesh een groot deel van verzoekers familie om het leven. In 2018 werd zijn neef H. op een school waar hij instond voor het onderhoud en de bewaking samen met twee andere personen op gruwelijke wijze vermoord door daesh. Verzoekers vader, die malik was van het dorp, liet de vermoorde mannen tegen de wil van daesh in begraven en spoorde het volk aan op in opstand te komen tegen daesh en dit geweld niet te aanvaarden. Een dag na de begrafenis ontving verzoekers vader een eerste dreigtelefoon van daesh waarbij zijn familie met de dood werd bedreigd. Nadien kregen zowel verzoekers vader als zijn broer N. nog dreigtelefoontjes. Een vijftal dagen na de moord op H. kwam daesh 's nachts naar verzoekers huis en klopte aan. Verzoekers vader verwittigde N. die vervolgens op weg naar verzoekers woning op een hinderlaag van daesh stootte waarop een gevecht ontstond en langs beide kanten doden vielen. Daesh nam contact op met hun leden die voor de deur van verzoekers woning waren gepositioneerd en bracht hen op de hoogte van dit gevecht waarop daesh de deur van de woning liet exploderen. Verzoekers tante, oom en zijn broer M., die een opleiding volgde voor het Afghaanse leger, werden neergeschoten op het gelijkvloers. Verzoekers vader, moeder en twee zussen werden vervolgens op het dak neergeschoten. Verzoeker, zijn schoonzus en zijn neefje konden via een ladder ontsnappen. Hierna kreeg verzoekers familie via het hoofd van de nationale veiligheid een huis toegewezen in Jalalabad. Daar woonden ze een tweetal jaar zonder problemen. Omdat daesh was verslagen en de veiligheid was weergekeerd, keerden zij in 2020 terug naar hun dorp.

Nadat verzoeker naar zijn dorp was teruggekeerd, werkte hij als tuk-tuk-chauffeur. Als tuk-tuk-chauffeur werd verzoeker door de taliban gedwongen om voor hen goederen te leveren, anders zouden ze zijn familie schaden. Hij leverde drie keer goederen voor de taliban naar hun centra in Kilago, Bazikhel en Ishkel. Toen verzoekers broer, N. die werkzaam was als luitenant voor de Afghaanse politie, vroeg waarom hij geen geld binnenbracht, vertelde verzoeker hem over zijn opdracht voor de taliban. Hij bracht zijn broer op de hoogte van de verschillende locaties van de taliban. Nadat zijn broer N. de Afghaanse autoriteiten hierover had ingelicht, voerde de eenheid 02 van de Nationale Veiligheidsdienst (NDS) zowel grond- als luchtaanvallen uit op de drie talibancentra waarbij er doden langs talibankant vielen. De dag na de aanval werd verzoeker door de taliban meegenomen naar Ishkel, waar hij door hen werd vastgehouden en gefolterd. Verzoeker deelde hen mee dat hij enkel zijn broer N. op de hoogte bracht over zijn activiteiten voor hen. Hierop gingen de taliban naar het dorp waar ze van de dorpingen vernamen dat N. voor de Afghaanse politie werkte. Nadat ze dit te weten waren gekomen, beschuldigden ze verzoeker ervan informatie te hebben doorgespeeld aan de Afghaanse overheid en beschouwden ze hem schuldig aan de vernieling van hun drie centra. Verzoekers broer N. liep vervolgens in een hinderlaag van de taliban op weg naar huis en werd door hen neergeschoten. Hij overleed later in het ziekenhuis. Daarop vielen de NDS samen met de grenspolitie, de nationale politie en de lokale politie de centra van de taliban nogmaals aan. Hierbij werden verzoeker en twee andere personen die er werden vastgehouden bevrijd. Verzoeker werd hierna nog verhoord in het districtshuis waar zijn maternale oom hem kwam ophalen. Hij raadde verzoeker aan het land te verlaten waarop verzoeker nog diezelfde dag Afghanistan ontvluchtte.

Na de machtsovername kwamen de taliban tweemaal langs bij zijn maternale oom op zoek naar verzoeker. Hierbij werd zijn oom telkens door hen meegenomen. Ook leverden de taliban een dreigbrief voor verzoeker af. Zijn oom deelde de taliban mee dat verzoeker zich in Europa bevindt en bewees dit aan de hand van vanuit België gestuurde foto's. Ongeveer twee maanden voordat het tweede persoonlijk onderhoud plaatsvond bij verweerder (september 2023) werd de echtgenote van verzoekers broer N. op weg naar zijn graf vermoord. Verzoekers oom ging hierop met de dorpsouderen langs bij de taliban die beweerden er niets mee te maken te hebben; zij wezen daesh aan als mogelijke verdachten.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) is in hoofdorde van oordeel dat verzoekers asieltrelaas ongeloofwaardig is en legt op omstandige wijze uit hoe het tot deze conclusie komt. De Raad kan zich hierbij aansluiten aangezien de gedane vaststellingen de kern van

verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert, en steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 8 maart 2023 en in de verslagen van twee gehoren bij het CG op 23 augustus 2023 en 13 november 2023.

De structuur van bestreden beslissing ziet er uit als volgt:

A. Het CG verwijst naar beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot het ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. De werkzaamheden van verzoekers vader en broers worden niet betwist.

B. Dat verzoeker en zijn familie mede omwille van deze werkzaamheden problemen zouden hebben gekend in Afghanistan die verzoeker ertoe hebben aangezet het land te verlaten, kan echter niet worden aangenomen. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen hierover. Zijn vluchtrelaas wordt gekenmerkt door tegenstrijdige, vage, onsamenhangende en onwaarschijnlijke verklaringen waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven en voorgewende vrees.

1. Vooreerst legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de veiligheidssituatie in zijn dorp op het moment dat hij nog in Afghanistan verbleef. Zo verklaarde hij tijdens zijn eerste gehoor op het CG dat zijn dorp Kage Bazar onder controle was van de taliban. Aan de andere kant van de weg zou de overheid een deel van het dorp in handen hebben gehad. 's Nachts liep daesh in het dorp rond en viseerde zijn doelwitten. Tijdens het tweede gehoor op het CG beweerde verzoeker dat de overheid in 2018 de controle had in het dorp. 's Nachts waren de taliban en daesh aanwezig. De taliban konden overdag niet openlijk aanwezig zijn. Dat verzoeker niet duidelijk en eensluidend kan aangeven hoe de veiligheidssituatie precies was en wie wanneer in zijn dorp aanwezig was, mag verbazen indien hij daadwerkelijk problemen zou hebben gekend met daesh en de taliban.

2. Verder legde verzoeker vage, incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen af over de problemen die hij zou hebben gekend met daesh.

a) Zo beweerde verzoeker vooreerst dat zijn neef H., die werkzaam was op een school als poetshulp en bewaker door daesh werd vermoord. Gevraagd naar de reden waarom daesh het op zijn neef had gemunt, kwam hij niet verder dan te stellen dat daesh de bevolking in de regio gewoon bang wilde maken. Waarom daesh zich zou richten op verzoekers neef, is echter heel merkwaardig. Zo verklaarde verzoeker namelijk dat daesh op de hoogte was van de activiteiten van zijn vader en zijn broers. Dat ze zijn neef – als medewerker op een school – zouden doden om een voorbeeld te stellen en niet zijn vader of broers – personen die duidelijk banden hadden met de voormalige overheid – is weinig aannemelijk.

b) Verder beweerde verzoeker dat zijn vader de bevolking zou hebben opgeroepen om zich te verzetten tegen daesh en dat hij zijn neef en de twee andere slachtoffers tegen de zin van daesh zou hebben begraven. Daarom zouden zijn vader en broer N. verschillende dreigtelefoontjes hebben ontvangen en zou daesh uiteindelijk naar hun woning zijn gekomen en op de deur geklopt hebben om vervolgens verzoekers familieleden te vermoorden. Deze door verzoeker beschreven manier van werken van daesh strookt helemaal niet met het beeld dat hij eerder van daesh schetste, met name dat ze iedereen wilden bang maken en gruwelijkheden begingen en dat iedereen die hun verzoeken niet inwilligde 's nachts werd belaagd. Dat daesh zijn familie dan op deze afwachtende manier zou benaderen, met name starten met dreigtelefoontjes en kloppen op de deur, houdt geen steek. Hij liet hierbij bovendien nog optekenen dat zijn vader, nadat daesh had aangeklopt, eerst belde naar zijn broer en vervolgens, op aanraden van zijn broer, contact nam met de burens om uiteindelijk, nadat de burens zijn vader inlichtten van het feit dat er gewapende mannen voor de deur stonden, nogmaals contact nam met zijn broer waarbij hij dan de raad gaf met een ladder via het dak te vluchten, waarin verzoeker en een deel van zijn familie ook effectief zouden zijn geslaagd. Hieruit volgt dat daesh dan, na eerst te hebben aangeklopt, gewoon zou hebben staan wachten tot iemand de deur opende.

Een dergelijke passieve en afwachtende houding is geenszins geloofwaardig in het licht van het beeld dat verzoeker eerder schetste over daesh. Dat daesh zijn vader en broer op deze manier zou hebben benaderd, houdt eens te meer geen steek aangezien zij al op de hoogte zouden zijn geweest van hun activiteiten. Bijgevolg kan er worden verwacht dat daesh veel sneller en verregaandere actie zou hebben ondernomen tegen verzoekers familie. Immers, niet alleen zou zijn familie voor de overheid werken, maar zijn vader legde ook duidelijk het bevel van daesh om de slachtoffers niet te begraven, naast zich neer. Dat verzoekers vader op deze manier op de gruwelijke moord durfde te reageren, staat haaks op de dreiging die uitging van daesh, zoals eerder door verzoeker beschreven. De reacties, zowel van verzoekers familie als van daesh, zijn helemaal niet geloofwaardig waardoor ook geen geloof kan worden gehecht worden aan de vervolging die hier nadien nog zou uit zijn voortgevloeid.

c) Verder beweerde verzoeker tijdens het eerste gehoor op het CG dat zijn vader bij het ontvangen van dreigtelefoontjes van daesh zijn SIM-kaart stuk knipte. Tijdens het tweede gehoor op het CG beweerde hij dat zijn vader de telefoon gewoon uitzette. Voor wat betreft de aanval van daesh op zijn woning beweerde verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CG dat de aanval van daesh plaatsvond tien tot vijftien dagen na de moord op zijn neef H. Tijdens het tweede gehoor bij het CG verklaarde verzoeker dat die aanval plaatsvond vijf tot zes nachten na de moord op H. Nog beweerde verzoeker bij de DVZ na de moord op zijn familie drie tot vier jaar in Jalalabad te hebben gewoond, terwijl hij tijdens het eerste gehoor op het CG verklaarde dat hij slechts twee jaar in Jalalabad woonde.

d) Het CG is van oordeel dat de door verzoeker neergelegde documenten de dood van zijn neef en familieleden niet hard kunnen maken en legt uit waarom het tot deze conclusie komt.

3. Ook wat betreft verzoekers vrees voor vervolging door de taliban is hij er niet in geslaagd deze aannemelijk te maken. Verzoekers verklaringen in dit verband bevatten tal van onwaarschijnlijkheden waardoor zijn geloofwaardigheid eens te meer wordt ondermijnd.

a) Vooreerst beweerde verzoeker dat de taliban hem zouden hebben gevraagd goederen voor hen te vervoeren nadat hij een eerste opdracht voor hen goed had vervuld. Hij leverde al goederen en brandstof aan mensen en voerde zaken rond naar winkels in de buurt. Verzoeker zou dan op een dag aan een tankstation zijn aangesproken door een man met de vraag olie te leveren in Iskhel, in de buurt van een talibancheckpoint. Nadat hij deze eerste opdracht goed had uitgevoerd zouden ze hem hebben verplicht ook andere goederen voor hen te vervoeren. Dat de taliban verzoeker na die eerste benzine-levering onmiddellijk zouden vertrouwen omdat hij eenmaal iets voor hen vervoerd had, houdt geen steek. Er kan vanuit worden gegaan dat de taliban eerst zouden polsen naar verzoekers standpunt tegenover hen, dat ze zouden aftoetsen hoe loyaal hij is aan hen en dat ze zich ervan zouden vergewissen of hij wel te vertrouwen is en effectief met hen zou willen samenwerken. Dit te meer daar verzoeker zelf aanhaalde dat hij bij de eerste opdracht geen idee had dat de man die hem vroeg de olie te leveren lid was van de taliban.

b) Daarnaast is het volstrekt onlogisch dat de taliban net verzoeker, gelet op de werkactiviteiten van zijn familieleden, zouden willen inschakelen om goederen voor hen te leveren. Zo verklaarde verzoeker dat de taliban wisten dat zijn vader malik was geweest van zijn dorp. Aan zijn bewering dat de taliban pas op de hoogte waren van de werkactiviteiten van zijn broer N. nadat hij werd opgepakt kan geen geloof worden gehecht. Immers werd verzoekers familie uitgemoord door Daesh en raakte zijn broer N. gewond tijdens een gevecht met de overheid en daesh. Door deze gebeurtenis kan ervan worden uitgegaan dat het doen en laten van zijn familie uitgebreid zou gekend zijn in de regio. Bovendien verklaarde verzoeker bij de DVZ net uitdrukkelijk dat de taliban hem onder druk zetten om voor hen te blijven werken en hem al, nadat hij een eerste keer benzine leverde, expliciet liet weten dat ze alles wisten over hem en zijn familie. Het is niet aannemelijk dat de taliban niet op de hoogte zouden zijn van de activiteiten van verzoekers broer N. bij de politie en dat ze hem zouden willen inschakelen als hulp aangezien hij banden had met de toenmalige Afghaanse overheid. Het risico dat hij zijn broer en, bij uitbreiding, de overheid zou inlichten en eventueel gevoelige informatie zou doorspelen was niet ondenkbaar en er kan daarom in alle redelijkheid worden verondersteld dat de taliban dit te allen tijde zouden willen vermijden

c) Het is totaal ongeloofwaardig dat verzoeker zijn broer N. niet op de hoogte bracht van de eis van de taliban opdrachten voor hen uit te voeren. Er kan van hem worden verwacht dat hij zijn broer N., gelet op hetgeen hij in het verleden al zou hebben meegemaakt, onmiddellijk op de hoogte zou hebben gebracht van deze eis, te meer daar de taliban hem zouden hebben bedreigd. Het feit dat verzoeker dat niet deed – hij zou dit pas voor het eerst met zijn broer hebben besproken toen hij hem aansprak over het feit dat hij geen geld binnenbracht – houdt bijgevolg geen steek. Geconfronteerd met de vraag waarom hij zijn broer niet eerder van zijn hulp aan de taliban op de hoogte bracht, beweerde verzoeker dat zijn broer weinig naar huis kwam en dat hij zelf schrik had om naar hem te gaan. De situatie zou niet veilig zijn geweest zijn. Deze bewering houdt geen steek. Dat verzoeker wel schrik zou hebben om naar het werk van zijn broer te gaan om de problemen met de taliban te bespreken, staat in schril contrast met zijn bewering te werken en rond te rijden in talibangebied en ondermijnt zijn aangehaalde vrees. Dat hij bovendien geen enkele andere mogelijkheid zou hebben gehad om zijn broer te contacteren dan zich naar zijn werk te begeven kan ook niet worden aangenomen.

d) Aan verzoekers bewering dat de taliban hem zouden hebben opgepakt nadat hun centra werden aangevallen omdat ze hem ervan verdachten informatie te hebben doorgespeeld aan de overheid, kan geen enkel geloof worden gehecht. Zo beweerde verzoeker aanvankelijk dat de overheid wist waar de taliban hun verblijfplaatsen hadden. Waarom de taliban dan direct verzoeker zouden verdenken van 'verklikking' is niet duidelijk. Indien iedereen wist waar de taliban zich bevonden, had de overheid hoe dan ook zijn informatie hierover niet nodig. Bovendien spreekt verzoeker zichzelf tegen waar hij enerzijds beweerde dat de taliban hem onmiddellijk vertrouwden omdat hij een eerste opdracht goed vervulde om dan vervolgens op te merken dat ze hem direct verdachten van 'verklikking'. Verder is het weinig geloofwaardig dat de taliban, nadat drie van hun centra zouden zijn aangevallen, verzoeker bij zijn arrestatie toch opnieuw zouden meenemen naar

een van deze gebieden. Zo is het volstrekt onlogisch dat de taliban opnieuw naar deze gebieden zouden trekken als deze plaatsen gekend zijn door de overheid en net werden aangevallen. Wat betreft verzoekers opsluiting kan nog een belangrijke tegenstrijdigheid worden vastgesteld. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ herhaaldelijk dat hij gedurende drie weken werd opgesloten en gefolterd door de taliban. Tijdens het tweede gehoor bij het CG beweerde hij echter slechts drie tot vier dagen te zijn vastgehouden door de taliban. Geconfronteerd met deze flagrante tegenstrijdigheid beweerde verzoeker dat hij voor de DVZ zou hebben verklaard een drietal weken voor de taliban te hebben gewerkt. Dit is echter een blote bewering die bovendien niet kan overtuigen. Bij aanvang van het eerste gehoor bij het CG werd verzoeker immers uitdrukkelijk gevraagd naar zijn interview bij de DVZ en hoe dit was verlopen. Hij stelde uitdrukkelijk dat het goed was verlopen, dat hij alles in grote lijnen heeft verteld, dat zijn verklaringen nadien werden voorlezen en dat, met uitzondering van een fout aangaande de familiale band met zijn neef – i.c. paternaal versus maternaal – alles correct stond genoteerd. Verzoekers poging de ongerijmdheid te weerleggen kan geenszins overtuigen daar in alle redelijkheid kan worden verondersteld dat hij bij de DVZ reeds zou hebben aangehaald dat zijn verklaringen aangaande zijn detentie niet correct werden genoteerd, minstens bij aanvang van zijn gehoor bij het CG deze flagrante fout zou hebben vermeld wanneer hem hiernaar werd gevraagd, indien zijn bewering thans de waarheid betreft. Verder beweerde verzoeker voor de DVZ twee maanden na zijn opsluiting door taliban Afghanistan te hebben verlaten, terwijl hij tijdens het eerste en tweede gehoor bij het CG beweerde dat hij onmiddellijk na zijn vrijlating het land heeft verlaten.

e) Voor wat betreft de moord op zijn broer N. dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van enkele blote beweringen maar dat hij geen enkel overtuigend of tastbaar begin van bewijs neerlegde. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat hij bij de DVZ stelde dat N. ook zou zijn omgekomen bij de aanval op zijn woning door daesh in 2018.

4. Ook wat betreft de problemen die verzoeker aanhaalde na zijn vertrek uit Afghanistan komt hij niet verder dan het uiten van enkele blote beweringen zonder deze te staven met enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Hij legde weliswaar een kopie van een dreigbrief neer maar er dient te worden opgemerkt dat hij zowel tijdens het DVZ-interview als tijdens zijn eerste gehoor op het CG geen enkele melding maakte van het feit dat zijn oom een dreigbrief voor hem zou hebben ontvangen.

C. Verzoeker legde bedrieglijke verklaringen af omtrent een eerder verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, waardoor hij getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden.

D. Het CG is van oordeel dat de overige door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de gedane appreciatie van het asielrelaas in positieve zin kunnen doen ombuigen en legt uit waarom het tot deze conclusie komt.

Verzoeker brengt tegen motief B, 1. het volgende in:

“De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd; zo stelde verzoeker in zijn eerste gehoor dat zijn dorp onder controle was van de Taleban en Daesh. Volgens de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is dat niet duidelijk; Verzoeker weet uiteraard niet altijd exact wie wanneer opduikt, maar dat het onrustig was in zijn dorp, zowel door Daesh als door de Taleban, is duidelijk. Gelet op de toen nog clandestiene activiteiten, is hun heimelijkheid toch te begrijpen en is dit helemaal geen tegenspraak. Eerder een gebrek aan inzicht door de Commissaris- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Het is niet onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij eenduidig kan aangeven of de overheid dan wel de taliban de controle had over zijn dorp op het moment dat hij er verbleef, te meer gelet op de problemen die hij stelt te hebben gekend met daesh en de taliban. De door verweerder vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid dat verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CG verklaarde dat zijn dorp onder controle was van de taliban waarbij hij specificeerde dat daesh er 's nachts zijn doelwitten viseerde en aan de andere kant van de weg een deel van het dorp onder controle was van de overheid om vervolgens tijdens het tweede gehoor bij het CG te verklaren dat zijn dorp onder controle was van de overheid en dat 's nachts de taliban en daesh er aanwezig waren, kan bezwaarlijk worden verklaard door verzoekers vage en blote beweringen *“dat hun heimelijkheid toch te begrijpen is”, “[g]elet op de toen nog clandestiene activiteiten”*.

Verzoeker brengt tegen motief B, 2., a) het volgende in:

“Volgens de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is het onaannemelijk dat de neef van verzoeker werd gedood door Daesh, louter om een voorbeeld te stellen. De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vindt hem een onaannemelijk slachtoffer van de terreur van Daesh. Verzoeker kent de beweegredenen van Daesh uiteraard niet, maar weet wel dat Daesh een terreur organisatie is en een terreurorganisatie wil angs zaaien; dat is per definitie haar activiteit; dat zij daar voor willekeurige slachtoffers maakt, is evident. Zijn de aanslagen op de luchthaven in Brussel dan

weloverwogen? Als of Daesh zich houdt aan een strak vooropgezet plan en geen onschuldige slachtoffers zou willen maken.”

Door algemeen te opperen dat het evident is dat daesh willekeurige of onschuldige slachtoffers maakt, zich af te vragen of de aanslagen op de luchthaven in Brussel dan weloverwogen zijn en te stellen dat daesh zich niet aan een strak vooropgezet plan houdt, slaagt verzoeker er niet in de concrete vaststelling van verweerder te weerleggen in zijn geval, dat specifiek wordt gekenmerkt door het feit dat zijn vader en broers werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid en dat hij verklaarde dat daesh hiervan op de hoogte was waardoor het weinig aannemelijk is dat daesh verzoekers neef zou doden, die medewerker was op een school, om een voorbeeld te stellen en niet zijn vader of broers die duidelijk banden hadden met de voormalige Afghaanse overheid.

Verzoeker brengt tegen motief B, 2., b) het volgende in:

“Verzoeker kan zich ook niet vinden in de kritiek die de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geeft op de wijze dat Daesh optreedt; De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bekijkt Daesh door een Westerse bril, en lijkt in hun houding en wijze van optreden, logica te willen zoeken die er niet is. Uiteraard is Daesh niet overal tegelijk en zal zij ook terreur zaaien met telefoontjes; zij zal soms drierster en soms minder drierst te werk gaan. Dat ze bij het bezoek aan verzoekers huis afwachtend reageerde, is misschien omdat ze zelf ook bang waren voor de reactie van verzoekers familie; Eventueel waren ze niet in overtal zodat ze behoedzaam waren en niet hals over kop binnen vielen. Verzoeker begrijpt niet wat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tracht te bewijzen of waaraan hij twijfelt.”

Deze door verzoeker geuite poneringen over de reactie en werkwijze van daesh zijn niet meer dan zijn eigen ongestaafde veronderstellingen die in geen geval de uitgebreide concrete overwegingen van verweerder weerleggen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste passieve en afwachtende houding van daesh en de door hem geschetste reactie van zijn familie die haaks staan op beeld dat hij zelf van daesh schetste en de dreiging die van hen uitging.

Verzoeker brengt tegen motief B, 2., c) het volgende in:

“Verzoeker stelde in een eerste interview dat zijn vader zijn sim kaart stuk knipte en in het tweede interview dat hij zijn telefoon uit zette. Dit verschil is gelegen in de vertaalwijze van de tolk. Ook de duur van het verblijf van verzoeker in Jallabad is een gelegen in de interpretatie van de tolk. Alleszins zijn dit geen tegenspraken die een negatieve beslissing verantwoorden.”

Verzoeker toont niet aan dat betrokken tegenstrijdigheden te wijten zijn aan “de vertaalwijze van de tolk” of aan de “interpretatie van de tolk”. Immers heeft een verzoeker steeds de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 57/5quater, §2 van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op te vragen en hierbij opmerkingen te formuleren. Verzoeker liet echter na enige opmerking te formuleren waardoor hij overeenkomstig artikel 57/5quater, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen met de inhoud van voormelde notities. In geval voormelde tegenstrijdigheden werkelijk zouden zijn te wijten aan een foutieve vertaalwijze van de tolk, kon worden verwacht dat verzoeker of zijn raadsman dit hadden opmerkt toen zij er de kans toe kregen. Dat zij dit niet deden maakt dat verzoekers huidige kritiek moet worden beschouwd als niet meer dan een ongefundeerd a posteriori betoog. Verder rept verzoeker met geen woord over de vastgestelde incoherentie voor wat betreft het tijdstip van de aanval van daesh op zijn woning waardoor ook dit motief overeind blijft.

Verzoeker brengt tegen motief B. 3., a) en b) het volgende in:

“Dezelfde kritiek die de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geeft op de houding van Daesh, houdt de commissaris ook aan t.o.v. de Taleban, waarmee verzoeker nadien onmin had. De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen benadert de Taleban als een goed gestructureerd geheel, dat logisch ageert en een vaste bevelstructuur heeft; Dit klopt niet. Veel van de acties van de Taleban zijn ingegeven door lokale leiders of commandanten, a la tete du client, zonder een echt rechte lijn. Als de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de Taleban beschouwt als een goed georganiseerd geheel, dat verantwoording aflegt en correct en logisch te werk gaat, dan slaat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bal volledig mis. De Taleban is een “Mexicaans” leger zonder veel structuur. De standaard waaraan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het relaas van verzoeker afmeet, is irreëel.”

De simpele blote beweringen van verzoeker over de bevelstructuur van de taliban die hij vergelijkt met deze van een “Mexicaans” leger” en over hun werkwijze weerleggen opnieuw niet de concrete beoordelingen van

verweerder die leiden tot de vaststelling dat verzoekers gedwongen rekrutering door de taliban en het eraan verbonden vluchtrelaas niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker brengt tegen motief B, 2., d) en motief D het volgende in:

*“Alleszins tonen de stukken die verzoeker neerlegt, aan dat dit zijn relaas ondersteunt;
De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de stukken, niet zonder meer als vals, gefingeerd of gesolliciteerd van tafel vegen, zonder aan te tonen waarop hij zich baseert.”*

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij verweerder verwijt de documenten die hij heeft aangebracht ter ondersteuning van zijn relaas louter te hebben weggezet als “vals, gefingeerd of gesolliciteerd”. Verweerder heeft de door verzoeker aangebrachte documenten uitgebreid beoordeeld. Zo oordeelde verweerder concreet het volgende over de documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van de moord op zijn neef en zijn familieleden door daesh:

“De kopie van de taskara van [H.] en zijn martelarenboekje tonen enkel deze persoon zijn persoonsgegevens aan alsook het feit dat een man, genaamd [H.], gestorven is, maar deze spreken zich niet uit over wie deze man is en wat zijn band met u zou zijn noch over de omstandigheden waarin hij om het leven kwam. Ook de kopieën van foto's van uw (vermeende) neef [H.] en andere (vermeende) overleden familieleden tonen enkel (overleden) personen. Opnieuw kan nergens uit blijken wie deze personen zijn, wat hun band met u zou zijn, wanneer en in welke omstandigheden ze gestorven zijn. Bovendien werd u meermaals gevraagd foto's van u met uw familieleden voor te leggen, maar u slaagde hier tot op heden niet uit (CGVS I p. 12; CGVS II p. 6-7). Ook legde u een kopie van een foto van een gebeurtenis op de school van uw (beweerde) neef en van de voordeur van de school neer, maar deze foto's tonen enkel een evenement op een school en een voordeur, niets meer. Wat zich daar precies afspeelde, wie daarbij eventueel om het leven kwam en wat de band is tussen u en het eventuele slachtoffer blijkt ook niet uit deze foto's. Hetzelfde kan worden opgemerkt bij de kopieën van foto's van het bezoek van, naar u beweert, collega's van uw broer [N.] en de veiligheidscommandant na de dood van uw familieleden. Wie deze personen zijn en naar aanleiding waarvan ze samenkwamen, kan ook op geen enkele manier uit deze foto's worden afgeleid.

Wat betreft de 2 facebookartikels die u neerlegt om de moord op uw neef [H.] te bewijzen, dient te worden opgemerkt dat er in deze artikels enkel melding wordt gemaakt van een incident waarbij 3 medewerkers omgekomen zijn. Hoe deze medewerkers gedood zijn en wie deze medewerkers zijn, wordt in deze artikels niet vermeld. Dat deze artikels aldus een bewijs zouden vormen voor de dood van uw neef [H.] kan niet worden gevolgd. Hoe dan ook hebben Facebookberichten geen enkele bewijswaarde daar ze perfect te ensceneren zijn.

U slaagt er aldus niet in uw beweringen aangaande de moord op uw neef en de daaropvolgende problemen voor u en uw familie aan de hand van overtuigende verklaringen en enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs hard te maken.”

In verband met de overige door verzoeker neergelegde documenten oordeelt verweerder concreet:

“Wat betreft uw taskara, moet worden opgemerkt dat u louter een kopie voorlegde, bovendien van heel slechte kwaliteit. Dit terzijde, uw taskara betreft louter uw persoonsgegevens die vooralsnog niet ter discussie staan. Dit document spreekt zich echter op geen enkele manier uit over de redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten dan wel er op heden niet zou kunnen terugkeren.

Wat betreft de kopieën van foto's van u met, naar u stelt, 2 medewerkers van uw broer [N.], dient te worden opgemerkt dat het hier kopieën betreft, die makkelijk te vervalsen zijn. Wie deze personen zijn en wat hun band met u en/ of uw broer [N.] zou zijn, kan overigens op geen enkele manier uit deze kopieën worden afgeleid. Wat betreft de kopie van de taskara van uw broer [N.] en diens werkdocumenten, dient te worden opgemerkt dat zijn werkactiviteiten in deze beslissing vooralsnog niet ter discussie staan. Deze stukken tonen echter niet aan dat u, omwille van deze werkzaamheden, problemen kende met Daesh of de taliban in Afghanistan. De kopieën van foto's die u neerlegde van uzelf met twee collega's van uw broer [N.], voegen ook niets wezenlijks toe dienaangaande.

Wat betreft de kopieën van foto's van uw overleden schoonzus en van uw neefje kan nog worden opgemerkt dat, los van het feit dat kopieën geen bewijswaarde hebben, deze stukken geen informatie bevatten aangaande de identiteit van deze personen, hun eventuele band met u noch de omstandigheden waaronder de vrouw in kwestie om het leven is gekomen.

Het bericht van facebook over een aanval op talibancentra, heeft het enkel over een aanval, niets meer, niets minder. Dat dergelijke aanvallen in Afghanistan zich voordeden, wordt op zich nergens betwist. Echter, op geen enkele manier blijkt uit dit bericht een link met uw relaas en beweerde problemen. Algemene

landeninformatie volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in concreto aan te tonen, doch blijft hier duidelijk in gebreke.

Ten slotte beweerde u dat u na het vernemen van de moord op uw schoonzus pijn kreeg op de borst (CGVS II, p. 4). U legde enkele medische verslagen hieromtrent neer. Uit deze verslagen blijkt echter dat u van 8 oktober 2023 tot 9 oktober 2023 opgenomen bent op de dienst cardiologie. U bleek een pericarditis (ontsteking van het hartzakje) te hebben en kreeg hiervoor medicatie voorgeschreven, medicatie waarvan u eveneens een foto doorstuurde. Dat u hartproblemen kende en hiervoor in België in behandeling was, wordt op zich ook niet betwist. Dat uw hartproblemen evenwel het gevolg zijn van de moord op uw schoonzus toonde u niet aan en blijkt ook op geen enkele manier uit de voorgelegde medische stukken.”

Verzoeker gaat volledig voorbij aan deze concrete door verweerder gedane beoordeling van de documenten die hij heeft neergelegd ter staving van zijn asielrelaas. Deze motieven blijven dan ook overeind.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift: *“bankkaart verzoeker”* (stuk 2), *“Foto’s verzoeker en collega’s onder andere in uniform politie”* (stuk 3), *“Identiteitskaart leger”* (stuk 4), *“Taskara”* (stuk 5), *“Diploma politieacademie”* (stuk 6). Verzoeker licht deze stukken echter niet toe in het verzoekschrift en was niet aanwezig ter terechtzitting zodat de Raad hem er ook niet over kon bevragen. De advocaat stelt ter terechtzitting niet meer dan dat het stukken betreffen die reeds werden overgemaakt aan het CG, behoudens de foto’s. Voor wat betreft de stukken 4 en 6, herinnert de Raad eraan dat de werkzaamheden van verzoekers vader en broers niet worden betwist in de bestreden beslissing, maar wel dat verzoeker en zijn familie omwille van deze werkzaamheden problemen zouden hebben gekend. Voor wat betreft stuk 5 wordt nergens toegelicht wiens taskara het betreft en wat verzoeker hiermee wenst aan te tonen. Het is niet aan de Raad om deze leemte op te vullen. Voor wat betreft stuk 2 ziet de Raad niet in op welke manier dit een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker alsnog aannemelijk kan maken. Voor wat betreft stuk 3: twee van de vier kopies van foto’s van verzoeker met twee collega’s van zijn broer N had verzoeker reeds bij het CG neergelegd. De Raad ziet niet in hoe het opnieuw voegen van reeds bij het CG neergelegde stukken en het neerleggen van twee bijkomende kopies van foto’s die – zo neemt de Raad aan gezien de benoeming van de foto’s door verzoeker – hetzelfde moeten aantonen, de bestreden beslissing onderuit kunnen halen. Opnieuw herhaalt de Raad dat de werkzaamheden van verzoekers vader en broers an sich niet worden betwist in de bestreden beslissing.

Tot slot voeg verzoeker nog op algemene wijze toe:

“Er is, in tegenstelling tot wat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beweert, nagenoeg geen tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker; in tegendeel, ze komen op enkele details na, overeen met wat verzoeker verklaarde en verklaart.”

De Raad kan, gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, verzoeker manifest niet volgen waar hij algemeen voorhoudt dat er *“geen tegenstrijdigheid”* in zijn verklaringen werd vastgesteld noch waar hij op vage en ongefundeerde wijze stelt: *“in tegendeel, ze komen op enkele details na, overeen met wat verzoeker verklaarde en verklaart”*.

Verzoeker laat de motieven B, 3., c), d) e) evenals B.4. en C ongemoeid, waardoor ze overeind blijven.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het hierboven weergegeven artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hij niet het voordeel van de twijfel kan genieten.

De beslissing van het CG om asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen wordt bijgevolg niet aan het wankelen gebracht.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift :

“De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verwestering van verzoeker niet wordt aangevoerd en baseert dit op het gegeven dat verzoeker gebruik maakt van een tolk Pasjtoe. Verzoeker kent Nederlands (en Engels) maar het spreekt voor zich dat een dergelijk belangrijk interview, slechts kan slagen, als exact wordt genoteerd wat verzoeker verklaarde én dat verzoeker ook de vragen exact begrijpt. In die context is het eenvoudig om te begrijpen dat verzoeker voor zijn interviews beroep doet op een tolk en het is vilein van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om dit nu tegen verzoeker te gebruiken; het is bovendien niet omdat verzoeker al dan niet de taal kent, dat dit op enigerlei wijze invloed heeft op verzoekers verwestering. Alsof perfect Nederlands kennen een aanwijzing is van al dan niet internalisering van de Westerse cultuur en levenswijze.”

De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat het CG het feit dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van een tolk Pashtou tijdens zijn gehoren bij het CG aangrijpt als argument om te stellen dat hij niet heeft aangetoond verwesterd te zijn. Verzoekers betoog dat de vraag of hij al dan niet het Nederlands machtig is geen aanwijzing is van een *“al dan niet internalisering van de Westerse cultuur en levenswijze”* is bijgevolg niet dienstig. De Raad kan alleen vaststellen dat verzoeker in het verzoekschrift geen enkel individueel element aanbrengt dat er op wijst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als verwesterd. Verzoeker was ook niet persoonlijk aanwezig op de zitting en kon dus niet worden bevraagd over het aspect verwestering.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker geheel nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figuren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de aanvullende nota van verweerder worden gelezen: "Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan

dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.”

Evenwel vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Zoals het CG in de aanvullende nota terecht aangeeft, betekent de precare sociaal-economische situatie niet *“dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting”*.

Het blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als gezonde jonge man, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan. Zo heeft hij verklaard dat hij nog contact heeft met zijn maternale oom, schoonzus en neef. Het laatste contact dateerde van een week voor het persoonlijk onderhoud bij het CG. (CG, gehoorverslag 23/08/2023 p. 19).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift helemaal niets aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg zou zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsvername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de Taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. In Afghanistan is er echter heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van november 2024 nog steeds actueel.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de aangereikte landen-informatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

Wel benadrukt hij dat hij *"Pasjtoen"* is en afkomstig is uit Nangarhar. Dit zijn volgens verzoeker twee risicofactoren die aan de hand van de voor handen zijnde rapporten moeten worden getoetst. Daar het CG dit volgens verzoeker nalaat te doen, bespreekt hij zelf de situatie aan de hand van het door het CG aangehaalde *"EUAA rapport Afghanistan, Targeting of Individuals"* van januari 2023. Verzoeker betoogt meer bepaald als volgt:

"Zo stelt het bovenvermeld rapport : "... Indiscriminate violence is also taking place in the provinces of Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kabul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan, Takhar. However, this violence does not reach a high level. Moreover, a significant proportion of the civilian fatalities in these provinces is considered to be the result of security incidents of a targeted nature. Therefore, a high level of individual elements is required in order to substantiate subsidiary protection needs under Article 15(c) QD." p 34 Vrij vertaald : *"... willekeurig geweld vindt plaats in de provincies Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kabul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan, Takhar.*

(eigen benadrukking). Het geweld bereikt evenwel geen hoog niveau. Een significant aantal burgerlijke doden is in deze provincies te wijten aan veiligheidsincidenten omwille van specifieke redenen. Daarom moet er een hoog niveau aan individuele elementen vereist zijn, om te kunnen gewagen van subsidiaire bescherming onder artikel 15 c QD", p 34 Dit besluit wordt nog eens herhaald, individueel voor Kunduz, op p. 136 van het rapport. In totaal wordt Kunduz in het rapport 29 keer vermeld in verband met gewelddaden die plaatsvonden. De specifieke elementen, zo gaat het rapport verder zijn : leeftijd, geaardheid, socio-economische situatie... De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen doet werkelijk geen enkele poging om de concrete situatie van verzoeker af te toetsen aan de mogelijkheid dat hij recht kan hebben op de subsidiaire bescherming. De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen blijft hangen in een stereotype, waarschijnlijk vaak gebruikte, algemene motivering, zonder zich toe te spitsen op de persoonlijke situatie van verzoeker.”

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. Gelet op de fragiele situatie in Afghanistan, is het van belang om de recentst beschikbare informatie te raadplegen over de veiligheidssituatie in dit land. Zo is er de recentere “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 waarnaar het CG verwijst in zijn aanvullende nota. Hierin kan op p. 117 worden gelezen:

*“In the remaining provinces of Afghanistan (including Badghis, Balkh, Bamyan, Daykundi, Farah, Faryab, Ghazni, Ghor, Helmand, Herat, Jawzjan, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Logar, **Nangarhar**, Nimroz, Nuristan, Paktika, Paktiya, Parwan, Samangan, Sar-e Pul, Uruzgan, Wardak, and Zabul) it is assessed that there is currently no real risk for a civilian to be personally affected by indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD. This may be because the criteria for an armed conflict within the meaning of this provision are not met, because no indiscriminate violence is taking place, or because the level of indiscriminate violence is so low, that in general there would be no real risk for a civilian to be affected by it.”*

Vertaling: In de overige provincies van Afghanistan (waaronder Badghis, Balkh, Bamyan, Daykundi, Farah, Faryab, Ghazni, Ghor, Helmand, Herat, Jawzjan, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Logar, **Nangarhar**, Nimroz, Nuristan, Paktika, Paktiya, Parwan, Samangan, Sar-e Pul, Uruzgan, Wardak en Zabul) wordt geoordeeld dat er momenteel geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld in de zin van artikel 15, onder c), Kwalificatierichtlijn. Dit kan zijn omdat niet is voldaan aan de criteria voor een gewapend conflict in de zin van deze bepaling, omdat er geen willekeurig geweld plaatsvindt, of omdat het niveau van willekeurig geweld zo laag is dat er in het algemeen geen reëel risico is dat een burger hierdoor wordt getroffen.

In de eveneens in de aanvullende nota aangehaalde “*EUAA Afghanistan – Country Focus*” van november 2024 kan op p. 61 worden gelezen dat er in Nangarhar in de periode 1 oktober 2023–30 September 2024, 14 gevechten (ACLED) waren, 4 ontploffing/geweld op afstand (ACLED), 13 gevallen van geweld tegen burgers (ACLED) en dat er 29 burgerslachtoffers (UCDP) te betreuren vielen. [ACLED staat voor: “*Armed Conflict Location & Event Data Project*), *Curated Data Files, Afghanistan, data covering the period 1 January 2022–30 September 2024, as of 10 October 2024* en UCDP staat voor “(*Uppsala Conflict Data Program*), *data covering the period 1 October 2022–30 September 2024 provided by courtesy of UCDP in emails, 24 October 2022, 9 October 2023, 3 October 2024*”].

De Raad verwijst naar de devolutieve werking van het beroep. Gezien het voormelde is er geen grondslag voor verzoekers verwachting dat er rekening moet gehouden worden met de precaire situatie in Nangarhar, waarbij er moet worden toegespijst op zijn persoonlijke situatie. De Raad ziet al helemaal niet in waarom verzoekers “*Pasjoen*” origine in combinatie met zijn afkomst uit Nangarhar hierbij problematisch is en verzoeker legt het niet verder uit.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden of hierbij kennelijk onredelijk is tewerk gegaan.

Het middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andere beoordeling leiden: de aanvullende nota van 17 april 2025 waarin verzoeker stelt dat hij de meest recente informatie over Afghanistan wenst bij te brengen en dat daaruit “*ontegengesteld*” zijn nood aan internationale bescherming blijkt.

Het betreft een samenraapsel van informatie op grond van de volgende bronnen:

- UNAMA Nota juli 2024, *"De facto authorities' moral oversight in Afghanistan: impacts on human rights"*;
- AMNESTY, 10 juli 2024: *"Afghanistan: New UN report stresses urgent need for taliban to roll back on moral policing"*;
- CNN, 10 juli 2024: *"No music, no Western styl haircuts.: UN report details life in Afghanistan under taliban's moral enforcers"*;
- UNAMA, 6 mei 2024, *"Over 23 million Afghans in dire need of humanitarian aid: UNAMA report"*;
- ARIANEWS, 10 juli 2024, *"UNAMA's criticism of Afghanistan 's moral ministry 'unfounded' , says IEA"*;
- DR. Ewelina U OCHAB, 12 augustus 2024, *"Taliban's legacy.: Gender Apartheid, Genocide and gross violations"*;
- R. BUTT, 14 augustus 2024, *"What to know 3 years into the Taliban's rule of Afghanistan"*;
- HUMAN RIGHTS WATCH, 11 augustus 2024, *"Afghanistan: Taliban Tighten Grip 3 years into rule"*;
- Freedom House, *"Afghanistan: freedom in the world 2024 Country Report"*;
- UNOCHA, juni 2024, *"Afghanistan, the cost of inaction"*;
- Reliefweb, juni 2024, *"Afghanistan, the cost of inaction"*;
- UNHCR, 28 mei 2024, *"Returns to Afghanistan"*;
- UNAMA, 25 augustus 2024, *"Statement from Special Representative of the secretary-general and head of UNAMA"*;
- UNOCHA, 9 oktober 2024, *"New morality law further restrict rights in Afghanistan"*;
- OHCHR, 30 augustus 2024, *"New morality law affirms Taliban's regressive agenda, experts call for concerted action"*;
- UNAMA, 11 oktober 2024, *"Statement from special representative of the secretary-general and head of UNAMA on International Day of the Girl Child"*;
- HRW, 9 oktober 2024, *"UN Rights Council Misses Chance to advance justice for grave abuses in Afghanistan"*;
- OHCHR, 9 september 2024, *"Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert"*;
- AMNESTY, 10 oktober 2024, *"Geneva: UN HRC resolution on Afghanistan fails to deliver an adequate response to the escalating human rights crisis"*;
- AMNESTY, 15 augustus 2024, *"Joint statement by the alliance for human rights in Afghanistan, : need for an urgent rethink of international responses to the human rights crisis in Afghanistan"*;
- RAWA, 7 oktober 2024, *"Global Security review, the coming disaster in Afghanistan"*;
- AMNESTY, 22 oktober 2024, *"No Woman's land"*;
- Juriguide, 13 oktober 2024, *"La cour de justice de l'UE accorde le droit d'asile à toutes les femmes afghanes"*;
- CNDA, 9 juli 2024, *"Droit d'asile: l'ensemble des femmes afghanes susceptibles d'être protégées comme réfugiées"*;
- OHCHR, 16 juli 2024, *"Amid escalating carnage, broad impunity and trampling of international law, Türk calls on UN General Assembly to invest in human rights"*;
- OHCHR, 9 september 2024, *"Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert"*.

Er kunnen over de prangende situatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven. De situatie moet zeker en vast worden beoordeeld aan de hand van recente rapporten, maar het CG heeft via de aanvullende nota recente informatie aangebracht, die echter niet toelaat een ander standpunt in te nemen voor de erkenning of toekenning van internationale bescherming (cf. supra). Kernvaststelling is dat de meest recente informatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dit blijkt ook niet uit het samenraapsel aan informatie dat verzoeker bijbrengt (zie infra). De kernvraag is of er elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker gezien de combinatie van de situatie in Afghanistan én de elementen die zijn zaak kenmerken, de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Er ligt dus geen situatie voor waarbij verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel en waarbij moet worden nagegaan of hij bij een vrijwillige of gedwongen terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Uit de door verzoeker aangehaalde bronnen blijkt vooreerst de systematische discriminatie en vervolging in Afghanistan van vrouwen, meisjes en minderheden zoals de Hazara's. Verzoeker is echter geen vrouw of meisje, noch is hij een Hazara. De door verzoeker aangehaalde bronnen die erop wijzen dat Afghaanse vrouwen en meisjes in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling zijn daarom niet dienstig. Verzoekers betoog dat wat betreft de specifieke situatie van Hazara *"het volledige rapport aantoont dat er wel degelijk sprake is van genocide!"* en dat *"de houding en handelwijze van de Taliban dan ook duidelijk meedogenloos is."* is evenmin relevant, want het heeft geen betrekking op zijn specifieke situatie, gelet op het feit dat hij niet behoort tot de Hazara-minderheid. Voorts wordt gewag gemaakt van de negatieve impact van

het door de de facto-regering opgerichte 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar), dit om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven. Dit ministerie maakt gebruik van verschillende methoden om de opgelegde regels te handhaven waaronder verbale intimidatie, arrestatie, detentie en lijfstraffen. De maatregelen hebben in eerste instantie alweer een onevenredig negatieve impact op vrouwen en meisjes, maar ze creëren weliswaar een klimaat van angst voor iedereen door onvoorspelbare en willekeurige handhaving. Verder wordt er gewag gemaakt van ernstige mensenrechtenschendingen door de taliban. De Raad zal niet ontkennen dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen en waarbij de vrijheid van mening en mediavrijheid aan banden wordt gelegd evenals de vrijheid van religie en politieke rechten, maar er is geen sprake van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Dat uit de door verzoeker geciteerde bronnen blijkt dat de taliban de westerse zienswijze op mensenrechten niet accepteren en deze strijdig achten met hun waarden en normen, is duidelijk, maar verzoeker toont door algemeen te stellen dat *"de verwestering dan ook wel degelijk een blijvend probleem is, gecombineerd met het niet ZINA handelen"* niet aan dat hij concreet is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd door de taliban. Zoals onder punt 3.1.2. uiteengezet haalt verzoeker hiertoe geen concreet relevant element aan. Verzoeker wijst verder nog specifiek naar een verslag van UNHCR over de penibele situatie van terugkeerders uit Pakistan (bron nr. 12), waarvan de helft vrouwen betreft en besluit dat dit verslag aantoont dat *"de nota van de CGVS in dit verband (Migratiestromingen) niet pertinent is bij de beoordeling van de mogelijkheden tot terugkeer"*. Echter legt verzoeker niet concreet uit waarom dit het geval is. Zo is het de Raad niet duidelijk waarom verzoeker moet worden beschouwd als een terugkeerder vanuit Pakistan. Dit alles kan bijgevolg geen afbreuk doen aan het gestelde in punt 3.1.2. Voor wat betreft de prangende humanitaire situatie waarop een aantal door verzoeker weergegeven citaten wijst, blijkt uit de aangehaalde bronnen dat meer dan de helft van de Afghaanse bevolking kampt met voedselonzeekerheid en dat dit te is wijten aan verschillende factoren. Echter blijkt hieruit niet dat anders moet worden geoordeeld dan onder punt 3.2.3. Verzoeker brengt niet concreets aan betreffende zijn persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij in deze precaire socio-economische context persoonlijk dreigt te worden geviséerd of behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Tot slot neemt de Raad er akte van dat diverse internationale organisaties de noodzaak van een krachtig internationaal antwoord op de talibanpraktijken benadrukken, het ontbreken van een onafhankelijk onderzoeksmechanisme in dit verband laken en wijzen op een toekomstig veiligheidsprobleem, maar dit houdt niet in dat verzoeker hierdoor de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hetzelfde geldt voor rapporten die gewag maken van een aanzienlijke diplomatieke invloed van de taliban in de regio en van contacten met grootmachten zoals China en Rusland, ondanks het ontbreken van internationale erkenning.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt nogmaals dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA